

Ο Κύριος Ιησούς μετά την ανάστασή Του, φανέρωσε τον εαυτό Του ζωντανό στους αποστόλους δια πολλών τεκμηρίων και τους έδωσε εντολές δια Πνεύματος Αγίου. Ενώ ήταν μαζί τους, τους παρήγγειλε να κηρύξουν το ευαγγέλιο σε όλα τα έθνη αφού όμως πρώτα περιμένουν να λάβουν δύναμη εξ ύψους, δηλαδή να βαπτιστούν με Άγιο Πνεύμα. Διαβάζουμε σχετικά:

«Και προσελθὼν ὁ Ἰησοῦς, ἐλάλησε πρὸς αὐτοὺς, λέγων Ἐδόθη εἰς ἐμὲ πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς. ¶ Πορευθέντες λοιπὸν μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αὐτοὺς νὰ φυλάττωσι πάντα ὅσα παρήγγειλα εἰς ἐσὰς καὶ ἰδοὺ, ἐγὼ εἶμαι μεθ' ὑμῶν πᾶσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Ἀμήν.» (Ματθαίος, κη' : 18-20)

« Καὶ εἶπε πρὸς αὐτοὺς Ὑπάγετε εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ κηρύξατε τὸ ευαγγέλιον εἰς ὅλην τὴν κτίσιν. ¶ Ὅστις πιστεύσῃ καὶ βαπτισθῇ θέλει σωθῆ, ὅστις ὁμως ἀπιστήσῃ θέλει κατακριθῇ. ¶ Σημεῖα δε εἰς τοὺς πιστεύσαντας θέλουσι παρακολουθεῖ ταῦτα, Ἐν τῷ ὀνόματί μου θέλουσιν ἐκβάλλει δαιμόνια θέλουσι λαλεῖ νέας γλῶσσας ¶ ὅφεις θέλουσι πιάνει καὶ ἐάν θανάσιμόν τι πίωσι, δὲν θέλει βλάψῃ αὐτοὺς ἐπὶ ἀρῶν τοὺς θέλουσιν ἐπιθέσει τὰς χεῖρας, καὶ θέλουσιν ἰατρεύεσθαι.» (Μάρκος, ιστ' :15-18).

« καὶ εἶπε πρὸς αὐτοὺς ὅτι οὕτως εἶναι γεγραμμένον καὶ οὕτως ἔπρεπε νὰ πάθῃ ὁ Χριστὸς καὶ νὰ ἀναστηθῇ ἐκ νεκρῶν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, καὶ νὰ κηρυχθῇ ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ μετάνοια καὶ ἄφεσις ἁμαρτιῶν εἰς πάντα τὰ ἔθνη, γινομένης ἀρχῆς ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ. Σεῖς δε εἰσθε μάρτυρες τούτων. Καὶ ἰδοὺ, ἐγὼ ἀποστέλλω τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πατρὸς μου ἐφ' ὑμᾶς σεῖς δε καθήσατε ἐν τῇ πόλει Ἱερουσαλὴμ ἕως οὗ ἐνδυθῆτε δύναμιν ἐξ ὕψους.» (Λουκάς, κδ' :46-49)

«Και συνερχόμενος μετ' αὐτῶν, παρήγγειλε νὰ μὴ ἀπομακρυνθῶσιν ἀπὸ Ἱεροσολύμων, ἀλλὰ νὰ περιμένωσιν τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πατρὸς, τὴν ὁποῖαν ἠκούσατε, εἶπε, παρ' ἐμοῦ. ¶ Διότι ὁ μὲν Ἰωάννης ἐβάπτισεν ἐν ὕδατι, σεῖς ὁμως θέλετε βαπτισθῇ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ οὐχὶ μετὰ πολλὰς ταύτας ἡμέρας.» (Πράξεις,

α':4-5).

Η επαγγελία του Πατρός απεστάλη από τον Κύριο την μέρα της Πεντηκοστής. Τότε όλοι οι μαθητές του Κυρίου, συνολικά 120 ψυχές, ήταν όλοι ομοθυμαδόν στο ίδιο μέρος. Ξαφνικά έγινε ένας ήχος σαν τον άνεμο που έρχεται με βία και γέμισε όλο το σπίτι και φάνηκαν γλώσσες σαν φωτιά που διαμοιράζονταν στον καθένα τους και αφού όλοι πληρώθηκαν με Άγιο Πνεύμα, άρχισαν να μιλούν σε ξένες γλώσσες καθώς το Πνεύμα έδινε σ' αυτούς να λαλούν (Πράξεις,β':1-4).

Στη συνέχεια του βιβλίου των Πράξεων, βλέπουμε να λαμβάνουν χώρα τα παρακάτω γεγονότα που αφορούν το βάπτισμα και τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος:

Πολλά σημεία και τεράστια γινόντανε στο λαό με τα χέρια των αποστόλων ώστε μαζευόταν το πλήθος των γύρω πόλεων στην Ιερουσαλήμ φέροντας ασθενείς και ενοχλούμενους από πνεύματα ακάθαρτα και όλοι θεραπευόταν. (Πράξεις, ε':16).

Βλέπουμε τον διάκονο και ευαγγελιστή Φίλιππο, μετά τον φόνο του πρωτομάρτυρα Στέφανου και τον διωγμό που ακολούθησε, να πηγαίνει στη Σαμάρεια και να κηρύττει στους Σαμαρείτες τον Χριστό. Ο Φίλιππος είχε το χάρισμα των ιαμάτων διότι από πολλούς που είχαν πνεύματα ακάθαρτα αυτά εξέρχονταν φωνάζοντας με μεγάλη φωνή, και πολλοί παραλυτικοί και χωλοί θεραπεύτηκαν. Έτσι πολλοί πίστεψαν στο όνομα του Κυρίου Ιησού Χριστού και βαπτίστηκαν άνδρες και γυναίκες. Όμως ενώ ήταν βαπτισμένοι στο νερό δεν είχαν λάβει το βάπτισμα του Αγίου Πνεύματος. Γι' αυτό ήλθαν από την Ιερουσαλήμ οι απόστολοι Πέτρος και Ιωάννης προσευχήθηκαν γι' αυτούς, επέθεσαν τα χέρια πάνω τους και τότε έλαβαν Πνεύμα Άγιο.(Πράξεις, η':5-17).

Όταν ο απόστολος Πέτρος ευαγγέλιζε τον Ρωμαίο εκατόνταρχο Κορνήλιο μαζί με τους συγγενείς και φίλους του, ενώ ακόμα μιλούσε ο Πέτρος, επήλθε το Πνεύμα το Άγιο σε όλους που άκουγαν τον λόγο. Και εξεπλάγησαν οι Ιουδαίοι πιστοί, όσοι ήλθαν μαζί με τον Πέτρο, ότι η δωρεά του Αγίου Πνεύματος δόθηκε και στα έθνη διότι άκουγαν αυτούς να λαλούν γλώσσες και να δοξάζουν τον Θεό. (Πράξεις, ι':44-46).

Όταν ο απόστολος Παύλος βρήκε στην Έφεσο δώδεκα μαθητές του Κυρίου, τους πρότρεψε πρώτα να βαπτιστούν στο νερό στο όνομα του Κυρίου Ιησού. Αυτοί υπάκουσαν και

βαπτίστηκαν. Στη συνέχεια αφού ο Παύλος επέθεσε σ' αυτούς τα χέρια, ήλθε το Πνεύμα το Άγιο επάνω τους και λαλούσαν γλώσσες και προφήτευαν. (Πράξεις, ιθ':1-7).

Σαν συμπέρασμα αναφέρουμε ότι πρώτα ο Κύριος και στη συνέχεια οι απόστολοί Του, θεωρούσαν το βάπτισμα με Άγιο Πνεύμα σαν βασική ανάγκη κάθε πιστού και ότι στις τρεις από τις τέσσερις περιπτώσεις που αναφέρονται στις Πράξεις το κοινό σημείο ότι βαπτίζεται κάποιος με Άγιο Πνεύμα, είναι οι ξένες γλώσσες και επί πλέον η δοξολογία και η προφητεία.

Όσο αφορά τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος στην εκκλησία, ο απόστολος Παύλος γράφει: « **Είναι δε διαιρέσεις χαρισμάτων, το Πνεύμα όμως το αυτό ¶ είναι και διαιρέσεις διακονιών, ο Κύριος όμως ο αυτός ¶ είναι και διαιρέσεις ενεργημάτων, ο Θεός όμως είναι ο αυτός, ο ενεργών ν τα πάντα εν πάσι. Δίδεται δε εις έκαστον η φανέρωσις του Πνεύματος προς το συμφέρον. ¶ Διότι εις άλλον μεν δίδεται διά του Πνεύματος λόγος σοφίας, εις άλλον δε λόγος γνώσεως κατά το αυτό Πνεύμα, ¶ εις άλλον δε πίστις διά του αυτού Πνεύματος, εις άλλον δε χαρίσματα ιαμάτων διά του αυτού Πνεύματος, εις άλλον δε ενέργειαι θαυμάτων, εις άλλον δε προφητεία, εις άλλον δε διακρίσεις πνευμάτων, εις άλλον δε είδη γλωσσών ν, εις άλλον δε ερμηνεία γλωσσών ν. ¶ Πάντα δε ταύτα ενεργεί το εν και το αυτό Πνεύμα, διανέμον ιδιά εις έκαστον καθώ ς θέλει.» (Α' Κορινθίους, ιβ':4-11).**

Συνεχίζοντας ο απόστολος Παύλος τονίζει τη σημασία της ενότητας της εκκλησίας σαν σώμα Χριστού και την υπεροχή της αγάπης συγκριτικά με οποιοδήποτε χάρισμα μιας και **‘Ε άν λαλώ τας γλώσσας των ανθρώπων και των αγγέλων, αγάπην δε μη έχω, έγεινα χαλκός ηχώ ν ή κύμβαλον αλαλάζον. Και εάν έχω προφητείαν και εξεύρω πάντα τα μυστήρια και πάσαν την γνώσιν, και εάν έχω πάσαν την πίστιν, ώ στε να μετατοπίζω όρη, αγάπην δε μη έχω, είμαι ουδέν. Και εάν πάντα τα υπάρχοντά μου διανείμω, και εάν παραδώσω το σώμα μου διά να καυθώ, αγάπην δε μη έχω, ουδέν ωφελούμαι'**

(Α' Κορινθίους, ιγ':1-3).

Έτσι βάζοντας μια ιεραρχία συμβουλεύει: **«Ακολουθείτε την αγάπην και ζητείτε μετά ζήλου τα πνευματικά, μάλλον δε το να προφητεύητε. Διότι ο λαλώ ν γλώσσαν αγνώριστον δεν λαλεί προς ανθρώπους, αλλά προς τον Θεόν διότι ουδείς ακούει αυτόν, αλλά με το πνεύμα αυτού λαλεί μυστήρια ο δε προφητεύων λαλεί προς ανθρώπους εις οικοδομήν και προτροπήν και παρηγορίαν. Ο λαλώ ν γλώσσαν αγνώριστον εαυτόν οικοδομεί, ο δε προφητεύων την εκκλησίαν οικοδομεί. ¶ Θέλω δε πάντες να λαλήτε γλώσσας, μάλλον δε να προφητεύητε διότι ο προφητεύων**

είναι μεγαλύτερος παρά ο λαλώ ν γλώ σσας, εκτός εάν διερμηνεύη, διά να λάβη οικοδομήν η εκκλησία.». (Α' Κορινθίους, ιδ':1-5).

Σχετικά με τη λειτουργία των χαρισμάτων του Αγίου Πνεύματος στις συναθροίσεις της εκκλησίας, αναφέρει: **«Τι πρέπει λοιπόν, αδελφοί; Όταν συνέρχησθε, έκαστος υμών ψαλμόν έχει, διδαχήν έχει, γλώ σσαν έχει, αποκάλυψιν έχει, ερμηνείαν έχει πάντα ας γίνωνται προς οικοδομήν. Εάν τις λαλή γλώ σσαν αγνώ ριστον, ας κάμωσι τούτο ανά δύο ή το περισσότερο ανά τρεις και εκ διαδοχής, και εις ας διερμηνεύη αλλ' εάν δεν ήναι διερμηνευτής, ας σιωπά εν τη εκκλησία, ας λαλή δε προς εαυτόν και προς τον Θεόν. Προφήται δε ας λαλώ σι δύο ή τρεις, και οι άλλοι ας διακρίνωσιν εάν δε έλθη αποκάλυψις εις άλλον καθήμενον, ο πρώ τος ας σιωπά. Διότι δύνασθε ο εις μετά τον άλλον να προφητεύητε πάντες, διά να μανθάνωσι πάντες και πάντες να παρηγορώ νται και τα πνεύματα των προφητώ ν υποτάσσονται εις τους προφήτας □ διότι ο Θεός δεν είναι ακαταστασίας, αλλ' ειρήνης. Καθώ ς εν πάσαις ταις εκκλησίαις των αγίων.»** (Α' Κορινθίους, ιδ':26-33).

Στις μέρες μας, χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος όπως αυτά της προφητείας και του να μιλάει κάποιος σε γλώσσα αγνώριστη, έχουν παρεξηγηθεί και κατηγορηθεί ότι σχετίζονται με επήρεια ουσιών η με σχιζοφρένεια, αλλά και με άλλες βαριές κατηγορίες. Βέβαια δεν είναι σωστό να ταυτίζουμε μια επαγγελία από το Θεό, με μια ψυχική πάθηση γιατί τότε και οι απόστολοι θα ήταν ψυχασθενείς, άποψη πολύ προσβλητική για τον Πατέρα Θεό. Δυστυχώς τροφή γι' αυτές τις κατηγορίες δίνουν κάποιες όντως παθολογικές καταστάσεις, όπως αυτή που ο απόστολος Παύλος αναφέρει: **«Εάν λοιπόν συνέλθη η εκκλησία όλη επί το αυτό και λαλώ σι πάντες γλώ σσας αγνωρίστους, εισέλθωσι δε ιδιώ ται ή άπιστοι, δεν θέλουσιν ειπεί ότι είσθε μαινόμενοι.»**

Γι' αυτό καλό είναι να προσέχουμε να υπάρχει η τάξη που ο λόγος του Κυρίου αναφέρει σχετικά με τη λειτουργία των χαρισμάτων του Αγίου Πνεύματος έτσι ώστε να επέρχεται πνευματική οικοδομή και όχι ακαταστασία. Όσο αφορά τον ισχυρισμό κάποιων ότι τις ξένες γλώσσες τις έδωσε ο Θεός στους αποστόλους για να κηρύξουν στα έθνη και γενικότερα ότι τα χαρίσματα της γλωσσολαλίας και της προφητείας ίσχυαν μόνο στην εποχή των αποστόλων ενώ σήμερα δεν υφίσταται ανάγκη να υπάρχουν, αναφέρουμε πρώτα ότι η γλωσσολαλία δίνεται προς την ατομική πνευματική οικοδομή του κάθε χριστιανού (Α' Κορινθίους, ιδ':4) και επί πλέον ότι

‘Η αγάπη ουδέποτε εκπίπτει τα άλλα όμως, είτε προφητείαι είναι, θέλουσι καταργηθή είτε γλώ σσαι, θέλουσι παύσει είτε γνώ σις, θέλει καταργηθή. □ Διότι κατά μέρος γινώ σκομεν και κατά μέρος προφητεύομεν όταν όμως έλθη το τέλειον, τότε το κατά μέρος θέλει καταργηθή’

(Α' Κορινθίους, ιγ':8-10). Πιστεύουμε να μην αμφιβάλει κανείς ότι το τέλειο δεν έχει έρθει ακόμη, επομένως και τα χαρίσματα της προφητείας και των γλωσσών δεν έχουν ακόμη καταργηθεί.

Γι' αυτό ο απόστολος Παύλος δια Πνεύματος Αγίου συμβουλεύει: 'Το Πνεύμα μη σβύνετε, προφητείας μη εξουθενείτε Πάντα δοκιμάζετε, το καλόν κατέχετε ▯ από παντός είδους κακού απέχεσθε.'

(Α' Θεσσαλονικείς, ε':19-22). Σαφώς κάθε αποκάλυψη, προφητεία, διδασκαλία, εμπειρία για να γίνει αποδεκτή από την εκκλησία θα πρέπει να συμφωνεί με το ευαγγέλιο του Κυρίου Ιησού Χριστού, αλλά χρειάζεται μεγάλη προσοχή ώστε να μη σβήσουμε το Πνεύμα, γιατί τότε αντί να λειτουργούν τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος στις συναθροίσεις της εκκλησίας θα επιδοθούμε σε τυπικά θεάματα και ακούσματα που ευχαριστούν προσωρινά την όραση και την ακοή μας, αλλά δεν βοηθούν ουσιαστικά στην πνευματική οικοδομή μας. Σαν τελικό συμπέρασμα αναφέρουμε την προτροπή του αποστόλου Παύλου:

Ώστε, αδελφοί, ζητείτε μετά ζήλου το προφητεύειν, και το λαλείν γλώσσας μη εμποδίζετε ▯ πάντα ας γίνωνται ευσχημόνως και κατά τάξιν'

(Α' Κορινθίους, ιδ':39-40). Αμήν.